

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a MEGAY ÜGYVÉDI IRODA által képviselt felperesnek a Dr. Gróf Krisztián Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. október 19. napján kelt 6.G.40.680/2008/28. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybehagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 125.000,- (Egyszázhuszonötezer) Ft másodfokú költséget és az államnak az illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt 299.650,- (Kettőszázkilencvenkilencezer-hatszázötven) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állami adóhatóság külön felhívására.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint 2003. február 1-jén a felperes mint megbízó és az alperes mint megbízott között szállítványozási és szolgáltatási keretszerződés jött létre 2003. december 31-ig azzal, hogy a felek közös megegyezéssel kezdeményezhetik a szerződés meghosszabbítását. A szerződés szerint a felperes Európába irányuló szállítmányainak folyamatos nagykocsis szállítványozása volt az alperes feladata a szerződésben meghatározott díjtételekkel. Az alperes vállalta többek között a vonatkozó szokvány szerint szállítványozási feladatok ellátását, az árukísérő okmányokkal és a vételár

behajtásához szükséges egyéb iratokkal kapcsolatos tevékenység ellátását. Rögzítették, hogy az alperes tevékenysége közvetített szolgáltatásnak minősül az SZJ 63.40.12. szám szerint.

2007. március 19-én a felperes megbízást adott az alperesnek CPT paritáson március 20-i felrakással fuvarozandó árura azzal, hogy a feladás helye CSF Budapest, az áru sárgaréz, alpakka és bronz szalag 80.000,- GBP értékben. Az árut négy angliai lerakóhelyen kellett átadni.

2007. március 27-én az I. Kft. káresemény bejelentéssel élt a H. Rt.-nél azzal, hogy 2007. március 23-án reggel fél 8 óra körül a járműszerelvényt elrabolták. Előadta, hogy a jármű vezetője az első lerakóhely előtt az erre a célra kijelölt parkolóhelyen várakozott arra, hogy a vállalatához behívják, itt szólították meg, majd a járműből kiszállásra készítették és a járművet elvitték. Az eseményt a címzett is látta, aki azonnal értesítette a rendőrséget. A járműben volt nyomkövető berendezés, ezért a rablás után egy órával megtalálták a járművet az első címzettől 18 km-re, de már csak a vontató volt meg, a pótkocsit a rajta lévő rakománnyal együtt elvitték, a pótkocsit nem találták meg.

A 2007. április 4-én kelt levelében a felperes közölte az alperessel, hogy a március 20-án átvett, majd ellopott árura a felek között jött létre megbízási szerződés. Az alperesi megbízott az igénybe vett személy tevékenységéért úgy felel, mintha azt saját maga végezte volna, ezért felhívta, hogy az elveszett áru miatt 92.327,26,- GBP kárát térítse meg. Az alperes válaszában közölte, hogy a felek között szállítmányozási szerződés jött létre, a fuvarozó biztosítója befogadta a kárigényt és kihallgatta a jármű vezetőjét. Közölte, hogy hozzájárul ahhoz, hogy az ügy rendezéséig a kifizetetlen számlái és a jövőben végzendő fuvarok számlái a vélelmezett kár rendezéséig visszatartásra kerüljenek.

2007. június 19-én az L.M. a H. Rt.-nek küldött jelentésében a színes fémet szállító jármű ellopásával összefüggésben összefoglalta vizsgálatának megállapítását. Az eset leírása szerint a sofőr aludt, felrázták, hogy nem parkolhat az adott helyen tovább, ekkor kiszállt, benne hagyva a slusszkulcsot az autóban, hogy megnézzé hová mehet azzal. Miközben mentek a kocsi hátulja felé, egy ismeretlen személy beugrott a vezetőfülkébe és elhajtott. Az elhagyott vontatót megtalálták. Álláspontja szerint a vezető nem volt kényszerítve a vezetőfülke elhagyására, csak egyszerűen engedelmeskedett annak a fehér férfinak, aki részt vett a fenti áru eltulajdonításában.

2007. november 13-án a felperes tájékoztatta az alperest, hogy a H. Rt.-től 17.567.000,- Ft befolyt, ezért kérte a fennmaradó 15.595.092,- Ft mielőbbi átutalását.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2008. május 5-én benyújtott és módosított keresetében az alperest 4.994.247,- Ft és annak 2007. március 23-tól a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301/A. §-a szerint késedelmi kamat és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni a Ptk. 488. § és az 501. § alapján.

Arra hivatkozott, hogy az alperessel fuvarozási szerződést kötött, mivel az alperes minden esetben a fuvar összegét számlázta le és nem szállítmányozási díjat, a felperes a fuvarozó céggel nem volt jogviszonyban, neki soha semmit nem fizetett. Az alperes, illetve megbízottja az árut nem szállította le a célállomásra, hanem

gondatlanul járt el, amikor nem parkolóhelyen megállva a járművezető kiszállt a járműből úgy, hogy a jármű indítókulcsát abba bennehagyta, így a rakományt az alperes hibájából ismeretlen személy ellopta és emiatt kára keletkezett. A fuvarozó biztosítója részben megtérítette a kárát. Ezen túlmenően 10.024.341,- Ft összegben beszámítással élt úgy, hogy az alperes által kibocsátott számlákba ezt az összeget beszámította. Előadta még, hogy a perbeli fuvarral kapcsolatban az alperes nem állított ki számlát, előadását a korábbi számlák és fuvarlevelek igazolják, azaz azt támasztják alá, hogy a felek között fuvarozási jogviszony állt fenn. Az alperes 2003. évre szóló szállítmányozási keretszerződésre hivatkozó előadására figyelemmel állította, hogy ha a felek között valóban szállítmányozási szerződés jött volna létre, akkor az alperes szállítmányozási díj leszámolására lett volna jogosult, nem pedig fuvardíjra, ahogy az ténylegesen történt.

Kárösszegként az angol cégek számára leszámolt vételárat kívánta érvényesíteni.

Az alperes elévülési kifogására előadta, hogy 2007. április 4-én és június 4-én az alperesnek fizetési felszólítást küldött, ezért a kereset előterjesztésére figyelemmel a követelése nem évült el.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte. Hangsúlyozta, hogy jelen perbeli esetben is szállítmányozási szerződést kötött a felperessel, ami a 2003. évre megkötött szállítmányozási keretszerződés ráutaló magatartással történő meghosszabbítása volt. A szolgáltatására minden esetben SZJ 63.40 szám alatt állított ki számlát, amely a szállítmányozásnak felel meg.

Mivel a perbeli áru a fuvarozás során tűnt el, ezért a Ptk. 520. § (2) bekezdése alapján mint szállítmányozó nem tartozik a kártérítésért felelősséggel. A keretszerződés rendelkezéseinek is megfelelően bejelentette a kárigényét a fuvarozóval szemben, annak biztosítója részben ki is fizette a kárt.

Hivatkozott arra, hogy a felperes követelése elévült, mivel az elévülési idő kezdetétől a per megindításáig egy évnél több telt el és a felperes az elévülés megszakítására vagy szünetelésére vonatkozó bizonyítékot nem csatolt. Állította, hogy a felperes által csatolt iratok az elévülés megszakítására nem alkalmasak.

Kifogásolta a követelés összecszerűségét is.

Egyúttal a felperes keresetének erejéig beszámítási kifogást terjesztett elő a felszámolási eljárásban elismert összegekre.

A Fővárosi Bíróság a 2009. október 19-én kelt 6.G.40.680/2008/28. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 278.537,- Ft perköltséget, míg az államnak külön felhívásra 384.200,- Ft feljegyzett kereseti illetéket.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felek között az volt vitás, hogy a perbeli szállítás lebonyolítására közöttük milyen tartalmú szerződés jött létre. Az alperesi számlákban feltüntetett SZJ 63.40.12. a KSH közleményéből is kitűnően egyéb szállítmányozásnak felel meg. **O.É.** és dr. **S.I.** tanúk vallomása megerősítette a rendelkezésre álló dokumentum tartalmát, azt, hogy az alperes szállítmányozási feladatot látott el a perbeli fuvarral összefüggésben a felperes részére. Egyebek

mellett megszervezte a fuvar teljesítő jármű kompolását, a lerakóhelyekkel való egyeztetést is.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság aggálytalanul megállapíthatónak látta, hogy a peres felek között a Ptk. 514. § (1) bekezdésében szabályozott szállítmányozási szerződés jött létre.

Az elévülési kifogást vizsgálva rögzítette, hogy a Ptk. 520. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezésre tekintettel a Ptk. 506. §-ának megfelelően a Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről szóló Egyezmény (CMR) rendelkezéseit kellett vizsgálnia. A CMR 32. cikk 1. b) pontja értelmében az elévülési idő teljes elveszés esetében attól a naptól számított 30. napon kezdődik, amikor a megállapodás szerinti határidő az áru kiszolgáltatásával megkezdődött. A 2. pont értelmében az írásbeli felszólamlás az elévülési időt addig a napig szünetelteti, amelyen a fuvarozó a felszólamlást írásban elutasítja és az ahhoz csatolt okmányokat visszaküldi. Ha a követelést részlegesen elismerték az elévülési idő a követelés még vitatott részére vonatkozóan tovább folyik. E körben az elsőfokú bíróság megállapíthatónak látta a rendelkezésre álló felperesi 2007. november 13-i levél alapján, hogy a fuvarozóhoz a káreseménnyel összefüggésben felszólamlás érkezett, melyet a biztosítójához továbbított és a biztosító a kárigényt meghatározott mértékben rendezte. Mivel a felperes az alperessel szembeni keresetét 2008. április 29-én nyújtotta be, az elévülési idő eltelte a fenti szabályok alkalmazásával nem volt megállapítható, ezért a felperes keresetét érdemben vizsgálta.

Az alperes a kereset érdemi elutasítását arra hivatkozással kérte, hogy mint szállítmányozó nem felelős a felperest ért kárért. A felperest a kár nem vitásan a fuvarozás során érte.

A perben rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy jelen esetre a Ptk. 520. § (2) bekezdésében rögzített egyik szabály sem alkalmazható, a felperes az alperes felelősségét megalapozó körülményeket a perben nem bizonyította, ezért az alperes a fuvarozás során bekövetkezett felperesi kárért nem felel, így a vele szemben előterjesztett keresetet emiatt elutasította.

Mindezekre tekintettel a felperesi követelés összegszerűségének vizsgálata szükségtelen volt, valamint a mögöttesen előterjesztett beszámítási kifogás vizsgálata is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával az alperes keresete szerinti marasztalását és perköltség viselésére történő kötelezését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen minősítette a felek között létrejött szerződést szállítmányozási szerződésnek. A szállítmányozási szerződés alapján az alperes szállítmányozási „fuvarozási megbízási” díjra lett volna jogosult, mint fuvarszervező. A tényállás alapján viszont egyértelműen megállapítható, hogy az áru továbbítására kizárólag a felperes és az alperes állt jogviszonyban; az alperes önmaga, önállóan kötött - álláspontja szerint - a Ptk. 498. § (1) bekezdése szerint más fuvarozóval a fuvar elvégzésére szerződést, továbbá az alperes becsatolta a 2009. május 11-én kelt beadványa mellékleteként a fuvar végző I. Kft.-vel a megbízási szerződését, valamint a H. Kft.-vel a hajózási ügynöki szolgáltatásra a részére mint alperes részére kiállított számlát. Minden esetben az alperes a teljes

áru továbbítása során saját maga szerződött harmadik személyekkel, kötött különféle szerződéseket, amelyeket kizárólag a jelen perbeli eljárásban csatolt be. Az alperes által megkötött szerződésnek sehol, semmilyen hatása nem volt a felperesre, a pénzbeli teljesítéseket is minden esetben az alperes végezte. Álláspontja szerint az alperes a fuvarozás során saját maga önálló döntése alapján kötött különféle alvállalkozói szerződéseket. Mindezt a becsatolt okirati bizonyítékok és a tanúvallomások is alátámasztják.

Az alperes által a valóságban elvégzett fuvarozási jogviszony alapján az alperes fuvarszámlát bocsátott ki, a számlán leírva azt is, hogy a számla közvetített szolgáltatást tartalmaz, a felperes az alperes részére fuvardíjat fizetett meg egyösszegben, mely a teljes fuvarozás során lévő összes költséget tartalmazta. Az alperes a felperes részére megküldött fuvarszámlába a közvetített szolgáltatás megjelölése alapján nyilvánvalóan érvényesíti az alvállalkozó fuvarozója részére megfizetendő tényleges fuvardíjat, továbbá a fuvar továbbításával felmerülő egyéb költségeket, mely magában foglalja a hajózási díjat is.

Amennyiben szállítmányozási szerződés állt volna fenn a felek között, úgy a Ptk. 514. §-a szerint az alperesnek a felperes számlájára kellett volna szerződést kötnie, és kizárólag a küldemény továbbításával kapcsolatos megbízási díjra lett volna jogosult, arra vonatkozóan kellett volna számlát kiállítania és ebben az esetben a felperesnek a tényleges fuvarozást végző I. Kft. részére kellett volna a fuvardíjat megfizetni. Jelen esetben azonban nem ez történt.

Álláspontja szerint a felek eljárása, ráutaló magatartása alapján a felek között a felperesi felszámolási eljárást megelőzően megkötött szállítmányozási szerződéstől eltérően a valóságban fuvarozási szerződés állt fenn, mivel az alperes alvállalkozók igénybevételeivel teljesítette az áru továbbítását a felperes által megadott rendeltetési helyre akként, hogy a teljes továbbítással felmerült költséget kizárólag az eljárás során az alperes fizette meg és közvetített szolgáltatásként egyösszegben mint fuvardíjat számlázta a felperes részére.

Az alperes felelőssége a Ptk. 488. §-a szerinti jogviszony alapján a Ptk. 501. §-a szerint fennáll, mivel a felperesi kár vonatkozásában az alperes nem mentesül az a)-e) pontok szerint.

Az alperes jogi képviselője fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte annak helytálló indokaira tekintettel.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján, azaz nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének az elévüléssel kapcsolatban kifejtett indokait, a felperesi követelés összecszerűségét és az alperes beszámítási kifogását, mivel a felperes a fellebbezésében kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított jogviszonyt támadta; az elsőfokú eljárásban kifejtettekkel egyezően változatlanul fuvarozási szerződés megkötésére hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást és helytálló jogi következtetéssel utasította el a felperes keresetét a felek között létrejött szállítmányozási szerződés alapján.

A felperes a fellebbezésében semmi olyan tény vagy körülményt nem jelölt meg, amelyet az elsőfokú bíróság ne bírált volna el, illetőleg amelyek az elsőfokú bíróság határozatának megváltoztatásául alapul szolgálhatott volna. A felperes által a fellebbezésében előadottak is azt támasztják alá, hogy a felek között szállítmányozási szerződés jött létre és nem fuvarozási szerződés.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell az alperesnek a másodfokú eljárás során felmerült költségeit megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

A felperes fellebbezésének eredménytelenségére tekintettel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket megfizetni az államnak az állami adóhatóság külön felhívására.

Budapest, 2010. év május hó 20. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsanna sk.
előadó bíró

. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági tisztviselő